

Тема 1. Вступне заняття.

Професія перукаря в сучасному житті людини. Ознайомлення з освітньо-кваліфікаційною характеристикою перукаря, кваліфікаційними рівнями та програмою. Навчально-виховні завдання та структура курсу.

«Перш за все, ми вибираємо не перукаря, а майстра по психологічному комфорту для себе»

Загальна характеристика професії

Професія. Перукар. Перукар-моделєр.

Код професії: 5141 (за класифікатором професій ДК 003:2010)

Класифікатор професій — національний класифікатор України, призначений для застосування під час запису про роботу у трудові книжки працівників.

За основу розроблення Класифікатора було прийнято Міжнародну стандартну класифікацію професій (ISCO 88: International Standard Classification of Occupations/ILO, Geneva), яку Міжнародна конференція статистики праці Міжнародного бюро праці рекомендувала для переведення національних даних у систему, що полегшує міжнародний обмін професійною інформацією.

У Класифікаторі перелічені усі наявні в державі професії. Кожній окремій професії чи її групі надано код.

Перукар – фахівець в області створення стилю людини з допомогою зачіски. Він надає послуги населенню з догляду за волоссям, стрижки, укладки, фарбування, гоління для чоловіків та інше.

В давнину перукарі також займалися хірургією та стоматологією. Місце роботи перукаря зазвичай називається перукарнею.

Слово “перукар” виникло від німецького “Perckenmacher”, що означає – майстер, що робить перуки.

Хто такий сучасний перукар? Насамперед професіонал високого класу. Але, як і будь-яка професія, пов'язана з обслуговуванням клієнтів, професія перукаря жадає від людини не тільки майстерності. Перукар - це й художник, і психолог, і довірена особа. У перукарню приходять, щоб стати привабливіше, змінити імідж, відчувати себе персоною, про яку піклуються.

Перукар - професія, що завжди затребувана. Люди завжди будуть стригтися й робити зачіски. Професія перукаря завжди була і буде життєво необхідною, тому що в людині закладене прагнення до краси і догляду за собою. В середині ХХ століття, у часи Жака Десанжа та Відала Сасуна, вміння стригти стало називатися перукарським мистецтвом, яке відразу перетворилося на великий бізнес із прибутками, що не поступають дивідендам від акцій нафтових компаній.

Завдання перукаря – підкреслити красу і зробити клієнта ще кращими, знайти варіант, як поєднати діловий стиль і жіночність. Його постійні клієнти знають, що і наступного разу обов'язково відбудеться справжнє чудо. Модельєр-перукар — професія високоінтелектуальна, творча, стильна.

Професія має вузькі спеціалізації: перукар широкого профілю, перукар чоловічий (барбер), перукар жіночий, перукар дитячий.

Характер роботи

Використовує ручні (ножиці, гребінці, пульверизатори) і механічні (електрофен, машинка для стрижки волосся) інструменти.

Використовує в процесі роботи хімічні розчини і лаки. Несе відповідальність за санітарний стан інструментів і робочого місця. Вступає в численні ділові і неформальні контакти з колегами по роботі. Численні короткочасні контакти з клієнтами створюють підвищену емоційну напруженість праці. Робота двозмінна. Робоча поза - положення "стоячи". Шкідливим чинником є підвищений вміст в повітряному середовищі пороши, пари води і хімічних речовин (лаків, одеколонів).

Робота в системах " Людина - Людина" (обслуговування клієнтів), "Людина - художній образ" (створення зачіски як естетичного компоненту зовнішності) і " Людина - природа" (дія на біологічні системи).

Орієнтуючись на напрям моди і особливості зовнішнього вигляду клієнта, дає пораду про вибір зачіски.

Справжній перукар-модельєр повинен відчувати внутрішній стан клієнта, щоб запропонований образ відповідав його внутрішньому світу, обставинам, порі року та настрою. Не дивно, що професія перукаря стала однією з наймодніших і високооплачуваних.

Умови роботи

За ступенем важкості та напруженості праця перукаря характеризується як фізична праця середньої важкості та напруженості, відноситься до розряду ручної із застосуванням малої механізації. Перукарі працюють у салонах - перукарнях, салонах краси за індивідуальним методам організації праці. Темп праці швидкий, праця неритмічна: час великого напруження змінюється повною відсутністю роботи, очікуванням клієнта.

Робота перукаря проходить в приміщенні. Весь день доводиться бути на ногах, 11-12-годинний графік роботи, не має обіду.

У зв'язку із специфікою професії найбільше навантаження припадає на руки, що потребує великої фізичної витривалості. За певними підрахунками вченими було встановлено, що у середньому майстер, обслуговуючи клієнтів, проходить 10 кілометрів на день. А це – навантаження на спину і ноги. До всього «щастя» циркульників на їх організм впливають різні хімічні речовини, підвищена температура, локальна вібрація. Неодмінно ще потрібно врахувати психоемоційне навантаження. Заробітна плата нараховується залежно від відсотків. Клієнтів слід «напрацювати».

Ринок праці:

Попит на фахівців на ринку праці є досить високим. Як працівники, перукарі працюють у сфері послуг, перукарнях, салонах приватних фірм. Крім того професія може бути орієнтована на само зайнятість. Тобто вона дає можливість працювати за індивідуальною формою організації праці.

Освітня підготовка

Перукар повинен мати як мінімум документ про первинну професійну підготовку. Важливим є також подальша освіта, обмін досвідом. Для розвитку і професійного росту потрібно постійно відвідувати навчальні семінари і майстер-класи, брати участь у різних конкурсах і здобувати додаткові знання, щоби бути в курсі всіх "новинок".

Медичні обмеження:

Перукар виконує вою роботу за допомогою нескладного інвентаря, тому головна вимога до виконання роботи - це розвинена моторика рук, пальців рук. Обслуговувати клієнтів протягом зміни доводиться стоячи. Це можливо тільки тоді, коли опорно – руховий апарат та судини знаходяться у бездоганному стані. Робоча поза перукаря більшу частину часу – припідняті плечі і руки, зінуті у ліктях, - такі односторонні та тривалі зусилля викликають у кінці зміни втому.

Здорова нервова система, без органічних ушкоджень, нормальний психічний стан ї також необхідною вимогою для роботи перукаря, адже протягом усього робочого дня перукарю необхідно спілкуватися з різними людьми. Нервова – психічне напруження, швидкий темп роботи можуть призвести до небажаних конфліктів з клієнтами.

Робота з хімкатами (лаки, фарби, фіксатори) може викликати алергічні реакції , особливо у людей з захворюваннями шкіри, тому однією з головних вимог до стану здоров'я претендента на навчання є наявність здорової шкіри та відсутність різних алергічних реакцій.

Перукар постійно спілкується з людьми, тому повинен бути здоровою людиною без хронічних інфекційних захворювань.

Медичними протипоказаннями є захворювання опорно – рухового апарату, епілепсія, сильно виражені неврози, бронхіальна астма, захворювання шкіри, хронічні інфекції.

Найбільш часті клієнти медичних центрів, що займаються відновленням хребта, лікуванням вен і артроза - це перукарі. Варикоз, захворювання дихальних шляхів, ранній артрит - їх професійні недуги. Звичайно, багатьох з них можна уникнути, дотримуючись певних норм та гігієни праці, але фактор ризику високий.

Обов'язковою умовою прийому на роботу є наявність особової медичної книжки. Медичне засвідчення стану здоров'я проводиться систематично, раз у 6 місяців.

Вимоги до індивідуально-психологічних особливостей:

Робота перукаря з таким ніжним предметом праці як волосся людини вимагає добре розвиненої чутливості пальців рук. Дана професія ставить вимоги і до сенсорно – перцептивної сфери, а саме розвинена зорова уява, добрий окомір.

Образна та оперативна пам'ять допомагають відтворювати складні прийоми виконання зачісок, різні сучасні їх форми. Рухова пам'ять забезпечує утворення трудових навичок. Для перукаря також важливе словесно – логічне мислення. Увага притаманна будь-якій професії, але перукареві необхідно по черзі то концентрувати то розподіляти увагу.

Найкраще ця професія підходить для осіб з рухливою нервовою системою, яким постійне спілкування з клієнтом не обтяжлива справа, а навпаки, цілком природна.

Професійно важливою якістю є також спостережливість, а саме стосовно душевного стану клієнта, вміння підтримати бесіду, заспокоїти чимось збуджену людину, а якщо треба бути уважним та терплячим слухачем.

Перукар має бути доброзичливим, уважним, витриманим, добросовісним та акуратним. Справжнього майстра вирізняє бездоганий художній смак, образне мислення, творчий підхід до своєї справи, вміння переконати клієнта. Для перукаря важливо і необхідно завжди мати хороший настрій, дарувати його своїм клієнтам.

Не рекомендується вибирати цю професію особам, які помічають за собою неприємні переживання (тривогу, пригнічення) від контактів з новими людьми, кому важко побороти дратівливість, нестерпне ставлення до індивідуальних манер, смаків та особливостей зовнішнього вигляду людей, кого виникає відчуття бридливості від дотику до незнайомих, які можуть бути не зовсім здоровими і молодими. Неврівноваженість, підвищена імпульсивність, погана регуляція емоційних станів можуть призвести до конфліктної ситуації, що зовсім не відповідає вимогам, які пред'являє сфера обслуговування.

Вимоги до фізіологічного розвитку

- загальний фізичний розвиток;
- високу чутливість до кольорів і відтінків;
- хороший зір;
- розвинуту зорову пам'ять і оперативне мислення;
- розвинуту просторову уяву
- відчуття волосся як матеріалу;

Вимоги до індивідуально - психологічних особливостей

креативність,
спостережливість;
постійний самоконтроль;
організованість.
працьовитість,
почуття гумору,
комунікабельність,

терпіння і витривалість
вміння швидко орієнтуватись і приймати
рішення;
комунікабельність;
охайність;
творче мислення, розвинуту фантазію

Ентузіазм. А ще розуміння: адже доведеться бути "два в одному" - і перукарем і, свого роду, психологом. Тому, що багато хто діє за принципом: хочеш змінити життя - почни зі стрижки, і потрібно точно впевнитися, чи готовий клієнт до цього або це просто стан такий сьогодні, а завтра у нього все стане на свої місця, а ірокез доведеться відрощувати. Ще важливим є вміння переключати свій настрій - якщо перший клієнт його зіпсував, то всі інші не повинні від цього страждати!

Перукар працює з людьми і для людей. Етичність поведінки, вихованість, привабливий зовнішній вигляд майстра разом із майстерністю, освіченістю, акуратністю становлять професійну культуру, формують імідж працівника та репутацію салону.

Якість наданої послуги - це манера спілкування, організація робочого місця, естетичні рухи та прийоми роботи, дотримання санітарних і гігієнічних норм.

Перспективи і кар'єрний ріст

Представники даної професії завжди затребувані, а у зв'язку з тим, що бажання людей гарно виглядати зростає, попит на них буде і далі зростати. Заробітна плата у перукарів відрядна і залежить від кількості клієнтів і рівня закладу, в якому вони працюють, загалом вона не поступається середньому рівню доходів у промисловості. Перукарі, що зробили собі ім'я, мають дуже високі заробітки, обслуговують відомих людей, беруть участь у міжнародних конкурсах. Деякі відкривають салони краси, власні студії зачісок.

Дуже цікаво працювати, якщо любиш людей і є творчою особистістю. Тут присутнє постійне спілкування з людьми, це завжди "живі гроші", є імовірність знайомства з "потрібними" людьми. Якщо ти працюєш у салоні краси, то і графік роботи - теж нічого, день через день, або 2через 2, а це десь 14 вихідних на місяць. При успішній роботі можна відкрити власний салон краси чи навчальний центр.

Заробітна плата

Зарплата перукаря у більшості випадків - це відсотки, але є і такі салони, де платять ставку плюс відсотки. Сказати про розмір з/п практично неможливо, все залежить від того, де працювати.

Мінімальні зарплати перукаря широкого профілю, що починає, - \$200- 300, перукар з досвідом роботи від двох років, що виконує стрижки, укладання, фарбування, може сміливо розраховувати в середньому від \$400 до 1000, досвідчені перукарі-стилісти, що виконують креативні стрижки, в модних салонах столиці заробляють до 2000\$.

Споріднені професії

- Перукар-модельєр;
- Стилїст;
- Іміджмейкер

Освітньо – кваліфікаційна характеристика перукаря

Кваліфікаційна характеристика — це нормативний документ компетентного фахового органу, погоджений із замовником кадрів, у якому формулюються вимоги до професійних якостей, знань і умінь фахівця, що необхідні для виконання завдань професійної діяльності згідно з потребами ринку праці.

Освітньо-кваліфікаційний рівень - кваліфікований робітник

Кваліфікований робітник – це освітньо-кваліфікаційний рівень робітника, який на основі повної або базової загальної середньої освіти здобув спеціальні уміння та знання, має відповідний досвід їх застосування для вирішення професійних завдань у певній галузі народного господарства.

Освітньо-професійна програма підготовки кваліфікованого робітника забезпечує одночасне здобуття професійно-технічної освіти та кваліфікації кваліфікованого робітника на базі повної загальної середньої освіти або базової загальної середньої освіти з наданням можливості отримувати повну загальну середню освіту. Зазначена програма формується переважно з навчальних дисциплін загальноосвітнього, загально-технічного, фахового спрямування та виробничого навчання.

Освітньо-професійна програма підготовки кваліфікованого робітника реалізується професійно-технічними навчальними закладами. Нормативний термін навчання визначається програмою.

Освітні та освітньо-кваліфікаційні рівні

Система освіти передбачає здобуття громадянами України певних освітніх та освітньо-кваліфікаційних рівнів.

Освітній рівень передбачає задоволення потреб особистості у здобутті загальної середньої та вищої освіти шляхом навчання у різних типах закладів освіти. Законом України "Про освіту" встановлено такі освітні рівні: початкова загальна освіта, загальна середня освіта, повна загальна середня освіта, професійно-технічна освіта, базова вища освіта, повна вища освіта.

Освітньо-кваліфікаційним рівнем передбачено здобуття певного рівня освіти і кваліфікації. Встановлено такі освітньо-кваліфікаційні рівні: кваліфікований робітник, молодший спеціаліст, бакалавр, спеціаліст, магістр.

Кваліфікований робітник — це освітньо-кваліфікаційний рівень фахівця, який на базі загальної середньої освіти здобув кваліфікаційний розряд, що визначає ступінь кваліфікації робітника відповідно до тарифно-кваліфікаційного довідника.

Професія «Перукар (перукар-модельєр)» передбачає наступні рівні кваліфікації:

- Перукар;
- Перукар 2-го класу;
- Перукар 1-го класу;
- Перукар-модельєр

Професійна кваліфікація: перукар

1. Кваліфікаційна характеристика

Завдання та обов'язки. Виконує послуги з миття голови; прості, класичні чоловічі, жіночі та дитячі стрижки, укладання волосся феном за класичною технологією, гарячу завивку волосся горизонтальними локонами, прості зачіски із застосуванням бігуді. Виконує послуги з хімічної завивки волосся із застосуванням звичайних коклюшок за класичною технологією, фарбувати волосся барвниками різних груп.

Повинен знати: будову та властивості шкіри, волосся людини; основи санітарії та гігієни; склад та властивості матеріалів та парфумерно-косметичних засобів для виконання різних видів перукарських робіт; основи професійної етики; технологічну послідовність виконання основних видів перукарських робіт, замалювати їх схеми; правила протипожежного захисту, охорони праці; інформаційні технології; основи галузевої економіки та правових знань.

Кваліфікаційні вимоги. Професійно-технічна освіта або курсове навчання з присвоєнням робітничої професії. Без вимог до стажу роботи.

Приклади робіт

1. Виконання укладання волосся феном за класичною технологією.
2. Начісування волосся.
3. Виконання тупірування волосся.
4. Виконання простої зачіски із застосуванням бігуді.
5. Виконання гарячої завивки локонів горизонтальним та вертикальним способами.
6. Виконання класичних чоловічих стрижок.
7. Виконання класичних жіночих стрижок.
8. Фарбування волосся знебарвлюючими барвниками.
9. Фарбування волосся хімічними барвниками.
10. Фарбування сивого волосся.
11. Фарбування волосся рослинними барвниками.
12. Виконання хімічної завивки волосся із застосуванням звичайних коклюшок за класичною

технологією.

2. Вимоги до освітнього, освітньо-кваліфікаційного рівнів, професійної кваліфікації осіб, які навчатимуться за професією Перукар (перукар-модельєр), професійною кваліфікацією перукар

2.1. При вступі на навчання

Повна або базова загальна середня освіта.

2.2. Після закінчення навчання

Повна або базова загальна середня освіта, професійна (професійно-технічна) освіта або курсове навчання, освітньо-кваліфікаційний рівень «кваліфікований робітник» за професією Перукар (перукар-модельєр) за професійною кваліфікацією перукар.

Перелік ключових компетентностей

Оперативність в прийнятті правильних рішень у позаштатних ситуаціях під час роботи.

Здатність відповідально ставитись до професійної діяльності.

Знання професійної лексики, та термінології.

Здатність діяти в нестандартних ситуаціях.

Здатність працювати в команді.

Дотримання професійної етики.

Запобігання конфліктних ситуацій.

1. Виробнича характеристика професії	
Знаряддя праці	Ножиці, гребінці, бігуді, фен, електрощипці, хімічні розчинники, пульверизатор, електробритва, машинка для стрижки волосся, бороди, вусів, шампуні, лаки, барвники і т.д.
Предмет праці	Людина
Мета праці	За допомогою зачіски створити певний художній образ людини, виходячи з її зовнішніх даних, вплинути на позитивні емоції клієнта
Основні виробничі операції	Різні види стрижок (чоловічі, жіночі, дитячі), гоління, фарбування волосся, миття голови, завивання, укладка волосся і т.д.
2. Санітарно-гігієнічна характеристика професії	
Ступінь ваги і напруженості праці	Праця середньої важкості
Обмеження по статі і віку	Немає
Завантаженість аналізаторів	Руховий, зоровий і тактильний аналізатори
Несприятливі фактори	Стояча робота, примушений швидкий темп; робота з хімікатами
Медичні протипоказання	Захворювання опорно-рухового апарату, епілепсія, різко виражені неврози, захворювання шкіри, хронічні інфекційні захворювання
3. Вимоги професії до індивідуально психологічних особливостей фахівця	
Нейродинаміка	Підвищені вимоги до рухливості і стабільності нервової системи
Психомоторика	Розвита моторика рук (особливо кисті), пальці рук
Сенсорно-перцептивна сфера	Розвинене зорове сприйняття та окомір
Пам'ять	Образна, оперативна, рухова пам'ять
Увага	Концентрація уваги, переключення і розподіл уваги
Інтелект	Словесний та загальний інтелект в межах норми
Емоційно-вольова сфера	Емоційна стабільність, вольова регуляція емоційного стану
Риси характеру	Добррозичливість, коректність, уважність, витримка, добросовісність

Коротка історія професії:

Тисячоліття відокремлюють сучасне перукарське мистецтво від його первинних ростків, які з'явилися у Древньому Єгипті. Цьому часові належать відомості про зачіски та фарбування волосся. Для жінок і чоловіків, які належали до класів, що панували тоді, основним видом зачіски була перука з волосся, баранячої вовни або ж пофарбованої тканини з бавовни чи льону.

Фараон щодня носив округлу перуку, зроблену з великої кількості косичок, які змащували духмяними оліями. Слуги, які виконували волю своїх хазяїв, ходили в перуках з простих матеріалів (папірус, тканина).

Таким чином, перукар у Давньому Єгипті повинен був уміти акуратно плести коси, віртуозно володіти голкою, зшиваючи різноманітні перуки та фарбуючи їх. Саме тому, з сучасної точки зору, давньоєгипетський перукар більше був схожий на кравця. Давня Еллада в галузі перукарського мистецтва характеризувалась певним професіоналізмом. Греки завивали пряме волосся за допомогою металевого стержня. Чоловічі зачіски відрізнялись великим розмаїттям видів стрижок. Щодо жіночих, то найпоширенішою моделлю був так званий «грецький вузол» волосся зачісували на прямий проділ і на потилиці збирали у вузол, окремі пасма випускали вдовж щік, біля вух. Ця зачіска, не зазнавши значних змін, дійшла до нашого часу.

Говорячи про технічну майстерність давньогрецьких перукарів, слід зазначити, що, крім, уміння заплітати коси, вони були вже знайомі зі стрижкою та гарячою завивкою.

Особливе місце у розвитку перукарського мистецтва займає Давній Рим. У період розквіту Римської імперії з'явилося перше перукарське приладдя (щипці для завивки, бігуді), у побут увійшов холодний спосіб завивки. Римляни успішно використовували лужне мило для освітлення волосся та створення складних зачісок, застосовуючи каркас. До речі, вже тоді успішно існували майстри – перукарі.

У часи Ренесансу разом із прагненням до краси, до відродження грецької культури та мистецтва відновлюється інтерес до зачісок. Феодалаи того часу мали дуже складні зачіски та перуки. Характерною ознакою зачісок було увиразнення лінії чола та переплетення окремих пасм волосся. Цей стиль тривав у Європі понад 150 років.

На зміну цьому стилю приходить бароко. Законодавцями моди стають монархи та їх двір, наприклад, при дворі французького короля Людовіка XIV було 500 перукарів.

У другій половині XVIII століття (пізні рококо) перукарське мистецтво досягає найбільшого розквіту. Королева Марія – Антуанетта та її куафер (перукар) Легро здивували всіх нечувано розкішною зачіскою, яка вражала уявлення. Висота цієї зачіски становила 70 см (каркасом була металева конструкція), а кінцевий результат перукарської роботи можна було побачити за 5 – 6 годин кропіткою праці майстра.

Таким чином, куафери того часу були не лише перукарями, а й значною мірою скульпторами, архітекторами та інженерами – механіками.

Тоді ж у Парижі була відкрита школа перукарів, яка отримала назву, Академії перукарського мистецтва і існує в наші часи. Велика французька революція 1789 року поклала край цьому стилеві. В моду увійшли прості, природні зачіски грецького стилю. Згодом, коли до влади прийшов Наполеон, у Франції народився новий стиль – ампір. Зачіски цього стилю відрізняються виключно складною технікою локонів. Після поразки Наполеона перукарське мистецтво дещо занепало. Але це тривало не довго, бо через деякий час з Відня прийшов новий стиль, відомий під назвою бідермайер, який ставив високі вимоги до майстерності перукаря. Він існував аж до буржуазної революції 1848 року, після чого в Європі наступив новий, майже столітній період під назвою «новий час».

З другої половини XVII ст. історичний розвиток України був тісно пов'язаний із Росією, оскільки перша входила до складу Російської імперії. Проте, Україна завжди зберігала свої особливості у культурі й мистецтві, зокрема мистецтві професійних перукарів.

На початку XVIII ст. цех майстрів, до якого входили київські цирульники, об'єднував кравців і перукарів.

У 1767 р. цирульнічки створили власний цех. Вони працювали не тільки як майстри-перукарі, але й як медики. Цехи були водночас і військовими організаціями, які брали участь в охороні й обороні міста. Вони виступали як окремі військові одиниці міського ополчення чи утримували своїх ополченців. Наприкінці XIX ст. в Європі було створено першу корпорацію «перукарів, голярів, майстрів постижерної справи». Корпорація складалася із власників численних дамських і чоловічих перукарень. Такі професійні об'єднання стали виникати в усіх містах Європи, включаючи Російську імперію. У цей же час у Парижі та Барселоні почали проводити конкурси краси й перукарського мистецтва, в яких брали участь і російські перукарі. Вперше на виставці моди у Німеччині (1916) разом з моделями одягу та аксесуарами було представлено не тільки моделі зачісок, а й інструменти перукарів, перукарське приладдя та обладнання.

На початку XX ст. в Україні значно розвинулася перукарська справа. Збільшилася кількість перукарень і майстрів. Звичайним явищем стало розміщення кількох перукарень одна біля одної. У великих містах перукарі об'єдналися в спілки — артїлі. У Києві на пл. Льва Толстого зберігся будинок (1901), в якому з 1902 р. до середини 90-х років XX ст. розміщувалася найстаріша перукарня міста. Після жовтневого перевороту 1917 р. у більшості перукарень було націоналізовано не тільки меблі, а навіть інструменти. В період НЕПу, коли приватні підприємства на деякий час дістали право на розвиток, перукарська справа трохи пожвавилася.

На початку 30-х років значно зросла мережа перукарень у великих містах і промислових центрах, а також у маленьких містечках і селищах, на будівництвах, фабриках і заводах, у колгоспах. Всесоюзним Побутпромоб'єднанням було прийнято рішення підготувати 12 тисяч перукарів; для цього розробили першу програму курсів прискороеного типу з перукарської справи. Тобто, вперше було зроблено спробу створити навчальні заклади для професійної підготовки майстрів перукарської справи. У школах і на курсах викладали майстри, які навчалися ще в дореволюційні часи. Методика навчання залишалася традиційною — від майстра до учня.

У 1936 р. Наркомат комунального господарства видав наказ про поліпшення роботи перукарень. У Москві було організовано виставку перукарського реманенту, на якій демонструвалося як вітчизняне, так і закордонне обладнання.

З 1936 р. перукарі почали проходити «кваліфікаційну експертизу», що дозволило ввести тарифікаційну систему оплати праці. Для перукарень не тільки почали розробляти санітарно-гігієнічні норми, спеціальне обладнання, а й проектувати приміщення. Розроблялися і популяризувалися нові технології зачісок.

До 1940 р. в Москві існувала дворічна перукарська школа, у вузьких колах фахівців її називали «перукарською академією». В ній навчалися майстри вищої кваліфікації, а заняття проводили професори. Випускники школи отримували право навчати перукарської справи. Наприкінці 40-х років школу перетворили на 9-місячні курси, а у 1951 р. її було ліквідовано.

Історично так склалося, що досягнення перукарів не знаходили свого відображення в музейних експозиціях, бо вважалися зазвичайними, повсякденно-побутовими. Проте й досі серед музеїв різного тематичного спрямування музеї перукарського мистецтва є рідкісним явищем.

Перукар, стиліст, модельєр — це все він, людина з ножицями. Три століття тому йому доводилося будувати зачіски-вежі на головах юних дам, філігранно стригти гусарські бакенбарди і вуса, в 60-х змінювати колір волосся, всім, котрі мріяли стати як Мерилін Монро, а в 70-х закручувати локони жінок в химерні завитки без бігудів... Професія чудова тим, що майстер, виконуючи свою роботу з душею, дарує радість не тільки людям, а й сам отримує від своєї роботи величезне задоволення. Краса, як відомо, врятує світ, а хороший перукар завжди даруватиме людям тільки красу і своє неповторне мистецтво!